

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

(כולל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה עה"מ ו ספרד)

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקח, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם ג' הוי"ת של ונקח נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא

בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף נ')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ו. יוד. ה.

קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הבירור. ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הבירור.

(4 מרכיבים)

א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא
יוד. ה. ו. יוד. ה. כי במחשבה נעשה הבירור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיה יהודה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיה יהודה חכם בבינה (יחוד ישס"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)

א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ' (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
נ"ח עם כ' גי' היוו"ת יהודה יהודה יהודה,
 כמספר לח"ם.

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'. ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.

ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 סה"כ גי' מ"ו יוד. ה. ו. יוד. ה.
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.
 סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה.

הערות האדמו"ר מקאמנא 35

<p>הערה 4 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע וכורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p>	<p>הערה 5 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י גי' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא. ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם". ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p>	<p>הערה 2 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p>	<p>הערה 1 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p>
---	---	---	--

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכו"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיד).
 וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהוה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה).
 גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

סה"כ גי' נ"ח אל יהוה ע"ה
 גי' ל"ב
 גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהוה
 (הכמה דמ"ו, שהוא החיד - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא)

גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפ"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהוה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו
 נ"ח
 לח"ם
 ד"ק
 פ"ד

בלילה יכוין גי' אל יהוה, שהיא יצירה
אוכל
ביום יכוין גי' אהיה. יוד הא ואו הא גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה
אכילה וגם
 כדי לכלול מידת לילה ביום.
 כדי לכלול מידת יום בלילה.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לפיכך, ומהפכד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני, ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהד ונ"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהד ונ"ה אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35

הערה 1

1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחווריים "מאור פני מלך חיים".
 2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ירך" י"ד אלפ"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

סדר כוונות האכילה של אברהם אבינו ע"ה - הקדמות

מעט הגילוי של ה-ד בחוטם דא"ק

ע"י אוצ"ח דף ב' ע"ג שער העקודים, אש"ל אות ו'. דב"ש דף כ"ח ע"ב שער ו' פ"ב.

ארוז שמאל

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

חיצוניות הכלי

פנימיות הכלי

ארוז ימין

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

אור פנימי

אור מקיף

לפני החילוף

ע"פ אוצרות

מ-אזן, חוטם - ימין, שמאל - נמשכת בחינת: או"מ, או"פ, חיצ"י הכלי, פנימי הכלי - ויוצא דרך הפה

אור שמאל

אור ימין

חיצוניות הכלי

אור מקיף

חוטם שמאל

חוטם ימין

פנימיות הכלי

אור פנימי

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

דיבור

הבל

חיצוניות הכלי

אור מקיף

דיבור

הבל

פנימיות הכלי

אור פנימי

הבל = אור

דיבור = כלי

פה

ע"פ הסיודור - כוונות האכילה

דיבור	שמאל הפה	הבל	דיבור	ימין הפה	הבל	לחי עליון בלבד
	לחי עליון			לחי עליון		
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	
ב' דיבורים	שמאל הפה	ב' הבלים	ב' דיבורים	ימין הפה	הבל	לחי תחתון
דיבור	לחי עליון		דיבור	לחי עליון		
דיבור	לחי תחתון	הבל	דיבור	לחי תחתון	הבל	
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	

לאחר החלוקה

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק בוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - כוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
						<p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	א"א
						<p>ג"ר דאו"א</p> <p>פה דאו"א</p> <p>גרון דאו"א</p> <p>ו"ק דאו"א</p>	או"א
						<p>מזון לו"ק דאו"א</p> <p>ה' קולות</p>	זו"ן
						<p>מזון לו"ק דזו"ן</p> <p>ה' דברים עם ברכותיהם (כנגד הגשמיות)</p>	זו"ן

כוונת האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיהיה
איהיהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ם דאוזן ימין דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ם דאוזן שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ם דאוזן ימין (או"מ), וו"ד מי"ם דחוטם ימין (או"פ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ם דאוזן שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ם דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יווי	יוד	יווי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'

מזל ה':
מזל י"ג:

וימשיך משם השפע לאו"א

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתינו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולהלבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,

בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת
כמספר שארה

שבו שם אבגית"ן בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה, דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (י"ד ו"ד)

אה

אח"כ יכוין להעביר המ"ן הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בצירור יו"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בצירור האל"ף בצורת הפה

הוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא
מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בצירור
האל"ף הנ"ל.

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבצירור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

פירוש ראשון

יו"ד דאבא יו"ד דאל"ף דאימא
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' ז"י

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מצירור האל"ף הנ"ל.

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה

הד' (דיו"ד דאבא) היא ד' דאדנ"י, והו' (דיו"ד

דאבא) בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה ששים, כי

הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,

והוא מספר ז"י דאדנ"י.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

לף ה"י יוד ה"י דאימא

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דפה דאימא

נעשה מאות ד' הנוספת דאל"ף דקס"א דאימא, והיא מו"ד דאבא

י' פעמים ו' בגי' י"י

עם אות ו' תתאה דאל"ף והיא מו"ד דאבא, גי' ס"ו כמספר אדנ"י והכולל

ונעשה שם אדנ"י ע"ה גי' אכילה

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא ~~א~~ דאדנ"י.

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר גי' דאדנ"י.

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מ"ן שהם בחי' האכילה

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך

שהם בחי' האכילה

ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה ג' דמנצפ"ך

ל"ב שיניים דפה דאימא

חניך עליון - י"ו שיניים הרומזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

חניך התחתון - ו' תחתון וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

אח"כ יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת ~~א~~ דמנצפ"ך. וב' הווי"ן ~~א~~ זה ע"ג זה - הם ~~א~~ דמנצפ"ך. והם המ"ן שהוא האכילה הנ"ל

אח"כ יכוין לטחון ולמתק המ"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבחניכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהים. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבחניך העליון, שהוא ריבוע אלהים שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות ~~א~~ דהנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

ש גי' אלה למד הי יוד ממ

שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם אזהה"ע הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי: ש' דשאר"ה, שהוא מספר אלהים דיודי"ן, והוא בחניך העליון שהוא חכמה. והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר אותיות אחה"ע גי' פ"ד, הנמשכים לגרון שהוא בינה.

ר א אל אלה אלהי אלהים

עם הי"ו שיניים א א ה

בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' דשאר"ה הוא בחניך התחתון, ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א ה נכללים ונרמזים חניכים דאימא

והאל"ף וה"א דשאר"ה הם א"ה הנכללים ונעשים מצויר האל"ף הנרמז בחניכים דאימא.

שתייה

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב גי' מי"ם
אלף ה' ה' יוד ה' קס"א

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז' יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן דאל"ף דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב גי' יי"ן
אלף ה' ה' יוד ה' קס"א

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה'

יוד הא ו' ה' הא יוד ה' ה' ה' ה'

ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

אלף ה' יוד ה' אלף הא יוד הא

אלף ה' ה' יוד ה' ה'

קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה"ה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתי"ה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב **יוד ה' ויו ה' מ"ז** **יוד ה' ואו ה' ל"ז**

יוד הא ואו הא י"ט **יוד הה וו הה כ"ו**

מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג' בומ"ף

חיך העליון
חכמה, שבו
עסמ"ב

יוד ה' ויו ה' ע"ב

יוד ה' ואו ה' ס"ג

יוד הא ואו הא מ"ה

יוד הה וו הה ב"ן

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
סה"כ ת' דשתי"ה

ט' יודי"ן
ג' מי"ם, עם
י' דשתי"ה
ג' ימי"ם,
מ"ד דחו"ב
דז"א

יוד ה' ויו ה'

יוד ה' ואו ה'

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

ג' מי"ם, ועם י' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ת

ויכוין באותיות שתיה:
כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיך העליון
חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י

ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש

ואות ש' דשתי"ה היא בחיך התחתון,
בינה שבה ג' אהי"ה
דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

חיך תחתון - בינה
שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
כמספר ש' וקנ"ה.
וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
לשאוב המשקין

אלף ה' יוד ה'

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן, ועם
חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

ה

והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
לכחי קנ"ה, לשאוב המשקים
ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

❧ רחיצה ❧

<p>ע"ה גי' רחיצ"ה (313)</p> <p style="text-align: center;">אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן</p>	<p>יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל.</p>	<p>ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p>
<p>למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)</p> <p style="text-align: center;">אלף הה' יוד הה' שד"י ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצי"ה ע"ה.</p>	<p>להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא אלף הי' יוד הי'</p>

❧ סיכה ❧

	<p>יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה:</p>	
מצפץ	ש'	ש' דשמ"ן משם מצפ"ץ גי' ש'
לוד ה' ו' ה' ה'	מ	מ' דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא
אלף ה' יוד ה'	י	י' דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות א וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך
להמשיכו (השמן) לזו"ן		

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] נון ואו נוך, יוד ואו דלת.	יש"ה כ"ו יוד הי ויו הי	יש"ה כ"ו יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי' יוס עוז - ע"ג	שס אדנ"י צגי' ס"ה
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי' מאה צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל' ב' השמות צגי' מאה צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' אות' ע"ה צגי' מאה צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

מילת ה' שבסיום הברכה	כללות ברכה		
יְהוָה הוֹן אַת הַכֹּל	להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	ברכה א' הון	
אלהים עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוּז	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	ברכה ב' הארץ	
צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הא יוד הא אל אדנ"י שצטשיכ	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' נון ואו נוך	ברכה ג' בונה ירושלים	
יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול בונה ברוחמיו ירושלים	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת	ברכה ד' הטוב והמטיב	האל אבינו ...

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכלל' הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכלל' הברכה בלבד)

ברכה	התכללות העולמות	המשכה למוח' דז"א	המשכה למוח' דנוק' שבת (דע"ב) יר"ט (דס"ג)
ברכה א' הון	אצילות דאצילות	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ואו דלת
ברכה ב' הארץ	צריאח דאצילות צאצילות דאצילות	למוח צינח דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינח דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	יטירה דאצילות צצריאח ואצילות דאצילות	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ואו אלה ואו
ברכה ד' הטוב והמטיב	עשיה דאצילות צאצ' וצרי' ויצי' דאצילות	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד

כוונות מציגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך דזי, כמספר ג' וויין דשס זין, ועס זין עלמו זגרי ייין כזה: ווו יודי הה וו הה. גם יכוין לחמישה ידות דשס זין, שזגרי ייין כזה:

יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ

וימזגנו זתשעכ יודין דעסמ"ז כמספר מז"ם: יוד ה' ו'ו ה' - יוד ה' ו'א ה' - יוד ה' ו'א ה' - יוד ה' ו'ו ה'.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיחליצנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

א אל אלה אלהי אלהים.	יכוין זגרי ריזוע אלה"ס פשוט	ר
אלהים.	רמז זר"ת אלה"ס פשוט	א
אלה לבמד ה' יוד זב"ם.	יכוין זגרי אלה"ס דיודי"ן	ש
אלה ה' יוד ה' - אלה הה יוד הה.	יכוין זגרי קס"א קנ"א	חודש
ש"ן דלת יוד זגרי תפי"ד ה"ה (ניקוד קמז רומז לא"ס).	ע"כ זגרי	ראש החודש

ברכת הטוב והמטיב:

הטוב החסדים והמטיב הממתיקים לגבורה ברדתם לכל שהוא היסוד ששכל יום ויום,

מיתוק באו"י

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
גבורה דחסד שבהוד דיסוד יְהוָה	חסד ההוד יְהוָה
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד יְהוָה	חסד הנצח יְהוָה
ב"ש גבורה דת"ת שבב"ש ת"ת דיסוד וְה'	חסד הב"ש ת"ת וְה'

מיתוק באו"ח

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד יְה'	חסד הב"ש ת"ת וְה'
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד יְהוָה	חסד ההוד יְהוָה
גבורה דהוד שבחסד דיסוד יְהוָה	חסד הנצח יְהוָה

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיה

יְאֵהֲדוּנָהי

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

אֵיֵהֵיֵוֵהֵה

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ

יְאֵהֲדוּנָהי

לְיַחְדָּא שְׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהיֵי יְאֵהֲדוּנָהי

[על ידי שפע א"ס ב"ה המוּשְׁפֵיעַ בָּהֶם וּמְיַחְדָּם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הַרְי אֲנִינֵנוּ בְּאִים לְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוּרֵיִתָּא, לְבָרַךְ בְּרַפְתְּ הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלֶתְ וּשְׂבַעְתְּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהיֵי יְאֵהֲדוּנָהי

אֱלֹהֶיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקֵּן שִׁרְשׁ מִצְוָה זו

בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהיֵי יְאֵהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהא חַשׁוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רַאשׁוֹנָה

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלֵּת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה הַמּוּחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְדוּלָה). וְגַם תַּהֲיֵה חַשׁוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן־לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלֵּת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה מּוּחִין לְיַעֲקֹב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַכּוֹנְנוֹת הַרְאוּיֹת לְכוּן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוּ שֵׁל הַמְזוֹן.

וַיְהִי | נַעֵם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלִינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.
 וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.
 והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
 לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן
אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
 לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן
אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
 אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

והמ"א אותיות יחלק
 אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

גודל	א
אצבע א'	הי"ה : אלף הא יו
אצבע ב'	ד הא : אלף למד פ
אצבע ג'	א, הא אלף, יוד ו
אצבע ד'	או דלת, הא אלף

גודל	א
אצבע א'	הי"ה : אלף הי יו
אצבע ב'	ד הי : אלף למד פ
אצבע ג'	א, הי יוד, יוד ו
אצבע ד'	יו דלת, הי יוד

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
 ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
 ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א'	אצבע ב'	אצבע ג'	אצבע ד'
אלף	הא	יוד	הא

גודל

אהי"ה

אצבע א'	אצבע ב'	אצבע ג'	אצבע ד'
אלף	הי	יוד	הי

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א'	אצבע ב'
אלף למד פא	הא אלף
אצבע ג'	אצבע ד'
יוד ואו דלת	הא אלף

אצבע א'	אצבע ב'
אלף למד פא	הי יוד
אצבע ג'	אצבע ד'
יוד ויו דלת	הי יוד

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הַיְיָנוּ כְּחֻלְמִים: אֵיזָא
יִמְלֵא שְׂחֻק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. אֵיזָא יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הַיְיָנוּ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂבִיתָנוּ כְּאֶפְיָקִים בְּנִיבָב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלַּף וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁךָ הַזְרַע. בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתֵינוּ:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינּוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיָנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁיֵר « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֵפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֵי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתֵי:
זָכַר יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לְבִנְיָ אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּה: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרֵי
שִׂיאֵנוּ וְנִפְץ אֶת עַלְלֵיךָ אֶל הַסֵּלַע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזֶּן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֱלֹהֵיךָ ^{מִן הַמַּצֹּת}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכף החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵהוּדָה יֵאֱהֹוֹנָה בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר פִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאֱהֹוֹנָה יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֵךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וְעֵד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יְהִ מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֹחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהֹוֹנָה.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

גי ש"ד

קס"א

אלף הי יוד הי

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

אה"ה

הרי שד"י,

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נוון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד ה"י וי"ו ה"י**.

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד ה"י ואו ה"י**,

ועשר אותיותיו **יוד ה"י ואו ה"י** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי).

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חכמה לז"א, **יוד הי' ויו הי'.**
 3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, **יוד ויו דלת** (דע"ב). [יו"ט יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
 הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִהּ יְהו"ה, בְּזוֹן
 גִּי מִלּוּי דַרְבּוּעַ מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּזוֹן
 גִּי י' י' הוּהוּ בְּרוּךְ וּבְרָחֵמִים רַבִּים. נוֹתָן גִּי אב"ג ית"ץ לָחֵם לְכֹל-
 לְכָל-בָּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ². וּבְטוֹבוֹ
 הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם
 וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל זון שהוא בגי'
 אל יהוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכָל וְשֶׁלֹּזָנוּ עֲרוּךְ לְכָל. וְהִתְקִין מִזִּיָּה
 וּמִזּוֹן לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרָחֵמֵי וּבְרַב חֲסֵדָיו. כְּאָמוֹר:**

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֶּן
 אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִהּ יְהו"ה, בְּזוֹן
 מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּזוֹן
 גִּי י' י' הוּהוּ וּבְרָחֵמִים, הוּא נוֹתָן גִּי אב"ג ית"ץ לָחֵם לְכֹל-
 לְכָל-בָּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ², וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל,
 תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֵבֹר
 שִׁמּוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל
 זון שהוא בגי' אל יהוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכָל וּמִטֵּיב לְכָל, וּמִכִּין מִזּוֹן
 לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמוֹר:**

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
 2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חינוך.
 3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

פּוֹתֵנוּ אֶת-יְיָ ב' יודי"ן

ר"ת פא"י

ג' לאהדוניה
חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'

פּוֹתֵנוּ ג' שע"ח, מ"ה, ס"ה

יוד ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה' ה' חיוורת

אלף למד אלף למד ש"ע

לז"א (מ"ה)

ולנוק' (ס"ה)

ס"ת זנתך. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת. ה' יוד. וי' יוד וי'. ה' יוד
400 = 10 x י x 4 ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

ס"ת זנתך, באתב"ש סא"ל, ג' לאהדוניה

ומשביע בגמ' זנתך

ס"ת זנתך. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת. ה' יוד. וי' יוד וי'. ה' יוד
400 = 10 x י x 4 ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

[יכוין ר"ת רח"ל] **לכל ז' רצון** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יוד. יוד. ה'. יוד ה' וי'. יוד ה' וי' ה' יסוד דאבא (קפ"ד)

אלף ה' יוד ה' יסוד דאימא (קס"א)

להמתיק רחל רחל הרמוזה בר"ת

להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה) מ נ צ פ ר (פ"ד)

דין דין דין דין דיין דיין (ש"ד)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

יאהדוניה
חיה חיה ויחיה
אדון הכל

חול יכוין יְהוָה

1. המשכה למוח חכמה דז"א, יוד ה' וי' ה'.
2. המשכה למוח חכמה דנוק' יוד וי' דלת (דע"ב). [ביו"ש יכוין יוד ואו דלת דס"ג.]
3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הַיָּזֵן אֶת הַכֹּל.

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דלת דאדנ"י, כזה דלת למד תו [בר"ה ת"י"ו].

1. שבת התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות.
2. להמשיך מוח בינה דז"א, יוד ה' וי' ה'.
3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, ה' יוד (דע"ב). [ביו"ש יכוין ה' יוד דס"ג.]

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ**
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן.
עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים. וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים (י"מ: שִׁחֻזְנָתָנוּ) וּמִזוֹן שִׁאֲתָה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ.

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת. שֶׁעָשִׂיתָ לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָן הַזֶּה.

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָּה בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל חֹשֵׁמוֹנָאִי וּבְנָיו. כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁכָּתַם תּוֹרַתְךָ וְלֹהֲעַבְיָרָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם בְּעֵת צָרָתָם. רַבְּתָ אֶת רִיבָם. דִּבַּתְ אֶת דִּינָם. נִקְמַתְ אֶת נִקְמָתָם. מִסַּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד חֻלְשִׁים. וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים. וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים. וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ: כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ. וְלַעֲמֻךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהְיִים הַזֶּה. וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בְּיַתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ. וְטַהֲרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת קֹדֶשְׁךָ. וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּיּוֹרָה. כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הַרְשָׁעִי. בְּקֶשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגָּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים. מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשַׁלְשֵׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַתְ אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ. וְהִשְׁבֹּתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרִאשׁוֹ. וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים**
אֶת שִׁמְךָ. כְּאֲמוּר וְאַכְלַתְּ וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ

את

נֹדֶה לְךָ יְהוָהּ יֵאֱהֹדֶנָּה אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ,
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ
יְהוָהּ יֵאֱהֹדֶנָּה אֱלֹהֵינוּ, מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים,
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ, וְעַל
חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֵּון שְׂאֵתָה זֶן וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת
וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.
 על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמזמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

להנוכה

בְּיָמֵינוּ מותתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על-עמך ישראל, להשכיחם תורתך ולהעבירם מזקני רצונך, ואתה ברומיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, רבת את-ריבם, דגת את-דיבם, נקמת את-נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך, וקר עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן פהיום הזה, ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופגו את-היכלך, וטהרו את-מקדשך, והדליקו נרות בנצרות קדשך, וקבעו שמונת (מים אלו בהלל ובהודאה ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה) ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

לפורים

בְּיָמֵינוּ מרדכי ואסתר בשושן הבירה, כשעמד עליהם המן הרשע, בקש להשמיד להרוג ולאבד את-כל-היהודים, מנער ועד-זקן, טף ונשים, ביום אחד, בשלשה עשר לחודש שנים-עשר הוא חודש אדר, ושיללם לבו, ואתה ברומיך הרבים הפרת את-עצתו, וקקרת את-מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת-בניו על-העץ, (ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָהּ יֵאֱהֹדֶנָּה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד
לְעוֹלָם וָעֶד: כִּפְתוּב, וְאֲכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ
אֵת

כוונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה
ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**
ל ו ד ה ל ו ל ו ה ל
ל ו ד ה ל ו א ו ה ל
ל ו ד ה א ו א ו ה א
ל ו ד ה ה ו ו ה ה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵחַד וְיֵחַד אֱלֹהֵינוּ ^{תק"ף בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבִיחָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יְהוָה יֵחַד וְיֵחַד אֱלֹהֵינוּ הו"ו ת"ת וכו"ה אדורו הכל}

חול יכוין **אלהים**

1. המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יוד הא ואו הא.
 3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רָצוּם יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ,
 וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶיךָ, וְעַל דְּבִירָךְ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל
 וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו, אָבִינוּ רַעֲנוּ זִנְנוּ פָרַנְסָנוּ כִּלְכַלְנוּ
 הַרְוִיעַנוּ, הַרְוִיעַ לָנוּ מִהֲרָה מִכְּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ
 יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לִיְדֵי מַתָּנוֹת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיְדֵי
 הַלְוָאֹתָם, אֲלֵא לִיְדֵךְ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֲבָה הַעֲשִׂיָּה וְהַפְתּוּחָה.
 יְהִי רָצוֹן שְׁלֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם הַבָּא,
 וּבְמִלְכוּת בַּיִת דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת יאמר רצה:

רְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְפַּלֵּל שִׁיחֲלִיעֵנוּ ה' מִהֲנַחֲגַת וּשְׁלִיטַת מַטְטְרוֹיִן וּשְׁתַּהֲיָה הַנְּהַגָה עַל יְדֵי ז"א דֹּאֲצִילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, הַשְּׁבִיט
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְפָּנֶיךָ, נְשִׁבֵת בּוֹ וְנִזְנוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֶּנֶת בּוֹ כְּמִצְוֹת
 חֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאֵל־תְּהִי צָרָה וְיָגוֹן בְּיוֹם מְנוּחֹתֵינוּ, וְהִרְאֵנוּ בְּנִזְמוֹת צִיּוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי
 אַתָּה הוּא בְּעַל הַנְּחִמּוֹת, וְהַגֵּם שְׂאֵכְלָנוּ וּשְׁתִּינּוּ חֲרַבֵּן בֵּיתְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לֹא שֶׁכַּחֲנוּ, אֵל
 תִּשְׁפָּחֵנוּ לְנִצָּחַ וְאֵל תִּזְנַחֲנוּ לְעַד כִּי אֵל מְלֶכֶךְ גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה.

בראש־חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וְזְכוּרֵי אֲבוֹתֵינוּ, זְכוּרֵי יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְזְכוּרֵי מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזְכוּרֵי כָל־עַמָּךְ
 בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלהי"ם פשוט
א ללהים. רמז בר"ת אלהי"ם פשוט
א אלף למד הי יוד ממם. יכוין בגי' אלהי"ם דיודי"ן

חדש

אלף הי יוד הי - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
שׂינן דלת יוד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) **ההה** ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) מקרא קודש הנה
 בשבועות: חג השבועות הנה ביום טוב מקרא קודש הנה
 בסכות: חג הסכות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) מקרא קודש הנה
 בשמ"ע: שמיני חג עצרת הנה ביום טוב מקרא קודש הנה
 בראש השנה: הזכרון הנה ביום טוב מקרא קודש הנה

רָצָה זָא יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ, וְעַל
 מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
 שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ: אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים}, אָבֵינוּ, רַעֲנוּ זִוְנָנוּ פְּרַנְסָנוּ
 וְכַפְלָנוּ וְהַרְוִיחָנוּ, וְהַרְוִיחָנוּ לָנוּ יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים} מִהֲרָה
 מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ, וְזָא אֲרִי-תְצַרִיכָנוּ יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים}
 לֹא לִיָּדַי מִתְּנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדַי הַלְוֹאֲתָם, כִּי אִם לִיָּדְךָ
 הַמִּלְאָה, הַפְתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֲבָהּ, שֶׁלֹּא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלָם
 לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רָצָה וְהִחְלִיצָנוּ כּוּיִן לַהֲתַפְלֵל שִׁיחְלִיצֵנוּ ה' מִהֲנַגְתָּ וּשְׁלִיטַת מִטְטְרוֹיִן וְשִׁתְהִיָּה הִנְהַגָּה עַל יָדֵי ז"א דֹּאֲצִילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים} בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשְּׁבִיבַת
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשִׁבְתְּ-בוּ וְלָנוּחַ בוּ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת
 רְצוֹנְךָ וּבְרָצוֹנְךָ הַנֵּיחַ לָנוּ יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים} שֶׁלֹּא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחָתָנוּ
 וְהִרְאָנוּ יְהוָהּ יִאֱהֹוֹנָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחות סלים} בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ כִּי אַתָּה
 הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראשי-חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיִּגְמַעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַעַ וַיִּפְקַדַ וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וּפְקֻדוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ
 וְזִכְרוֹן כָּל-עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלְיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלִחְסֵד וּלְרַחֲמִים רַחֲמִים (טוֹבִים)
 וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

**ר
א
ש**

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
 אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט
 אלף למד הי' יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

החדש

יכוין בגי' קס"א קנ"א

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה
 שִׁינְ דָּלֶת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) הַזֶּה

ראש חודש ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הַזֶּה
 בשבועות: חג השבועות הַזֶּה
 בסכות: חג הסוכות הַזֶּה
 בשמ"ע: השמיני, חג העצרת הַזֶּה
 בראש השנה: הזכרון הַזֶּה

לְרַחֵם בּוֹ עַלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנו. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנו בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמּוּל וְרַחֵם עַלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנו כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתָּה.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנו בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמּוּל עַלֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתָּה:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום ג' ויום ד'	יום ב' ויום ה'	יום א' ויום ו'
יֹוד הַהּ וּוּ הַהּ	יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ	יֹוד הַיּ וְאוּ הַיּ
ב"ן	מ"ה	ס"ג
אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַיּ יֹוד הַיּ
קנ"א	קמ"ג	קס"א
אֵל אֲדָנִי	אֵל יְהוָה	אֵל שְׂדֵי
שבעשיה	שביצירה	שבבריאה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' וי"ו יֹוד וי"ו (דע"ב). [יו"ט יכוין וְאוּ אֵלֶף וְאוּ דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֵה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

כוונות בכללות ברכה ד' ("מתחילה ועד סוף")

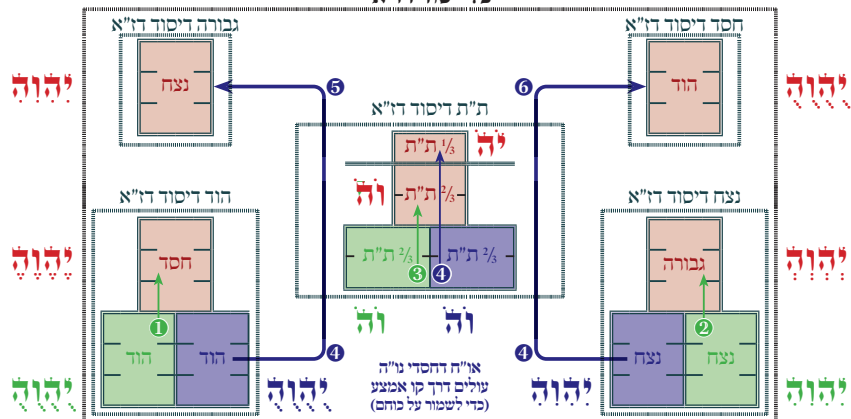
חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדנ"י, כזה יוֹד וְאוּ דֶלֶת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהי אֱלֹהֵינוּ מִלְּפָנֶיךָ הַעוֹלָם, לְעַד הָאֵל אֲבֵינוּ, מִלְּפָנֶיךָ, אֲדִירָנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלָנוּ, יּוֹצְרָנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלֶכֶךְ הַטּוֹב הַחֲסִדִים, וְהַמְּטִיב לְכָל הַמְּמַתִּיקִים לְגִבּוֹרָה בְּרַדְתָּם שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכָל־יּוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים
יְהוָה	1 ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה הַטֵּיב
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד
יְהוָה	2 ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה מְטִיב
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח
וה	3 ממתיק לָנוּ	וה יִיטֵיב
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים
יְהוָה	4 ממתיק	וה גְּמַלְנוּ
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת
יְהוָה	5 ממתיק	יְהוָה גּוֹמְלָנוּ
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד
יְהוָה	6 ממתיק	יְהוָה יְגַמְלָנוּ
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח

לְעַד

זוּן וְזָסָד וְרִזְמִים וְרוּז וְהַצְלָה וְכָל-טוֹב, יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח בְּשֵׁמִים וּבְאָרֶץ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ לְדוֹר דּוֹרִים.
הַרְזָמָן	הוא קָרָן לְעַמּוֹ יְרִים.
הַרְזָמָן	הוא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחֹת נִצְחִים.
הַרְזָמָן	הוא יִפְרִי־נִסְנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא בְּבִזְיוֹ. (יש מוסיפים בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסוּר), בְּנִזְחַת וְלֹא בְּצִעֲר.
הַרְזָמָן	הוא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיַדֵּינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְוַחָה וְהַצְלָחָה בְּכָל-מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יַצְלִיחַ אֶת-דְּרָכֵינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁבֵּר עַל גְּלוֹת מְהֵרָה מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ.
הַרְזָמָן	הוא יוֹלִיכֵנוּ מְהֵרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרֶצֵנוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאֵת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאֵת הַגּוּף.
הַרְזָמָן	הוא יִפְתַּח לָנוּ אֶת-יְדוֹ הַרְזָבָה.
הַרְזָמָן	הוא יְבָרֵךְ « כָּל-אֲחִיד וְאֲחִיד מִמֵּנוּ בְּשִׁמּוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב » בְּכָל מִסְכָּל כֹּס, כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר » אַמֵּן.
הַרְזָמָן	הוא יִפְרִשׁ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמוֹ.

לְחֹן וּלְחֹסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה וְהַצְלָחָה, בְּרַכָּה וּשְׂשׂוּעָה,
נְחֻמָּה, פְּרִנָּסָה וְכִלְכֵּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחַמֵּן הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחַמֵּן הוא יִתְבָּרַךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ
לְעֵד וּלְנִצְחָה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד
וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחַמֵּן הוא יַפְרִינֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה
שֶׁאֲכִלְנוּ עָלָיו:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וַיִּבְשֹׁר
לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנִחְמוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שֶׁלֹּא יָבוֹשׂ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָיו,
וְיִהְיוּ נְכֻסָיו מוֹצְלֵחוֹ וְקְרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטָּן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוּר חֲטָא וְעַבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם:

הַרְחַמֵּן הוא יְבָרַךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלַת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׂכָלוֹ שְׂבִיבַת וּבְמִנּוּחָהּ לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.	בשבת:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבָרָכָה.	בראש חדש:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבָרָכָה.	בראש השנה:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיִשְׁבֵי בְּסֶפֶת עוֹרוֹ שֶׁלִּי לְיִתְּךָ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַת קִדְשָׁה וְטְהָרָה מִשְׁבַּעַת אֲשֶׁר־יִזְיֵן עֲלֵאִין קִדְיִשִׁין. וְכֹתֵם תְּהֵא מִגֵּן וְצָנָה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקָּים לָנוּ אֶת־סֶפֶת דְּוִיד הַגּוֹפְלֵת:	בסוכות:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִגְיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֻרִים הַבָּאִים לְקִרְאֵתֵנוּ לְשָׁלוֹם:	במועדים:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׂכָלוֹ טוֹב:	ביום טוב:

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יִרְאַתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וְיִהְיֶה כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אֶת הַשְּׂלֵחֵן הַזֶּה שְׂאֵכְלֵנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָנֵי עוֹלָם, וְיִהְיֶה כְּשֶׁלְּחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רֵעֵב מִמֵּנוּ יֹאכַל וְכָל־צָמְא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנָכְסִים שִׂיבּוֹ, בָּרַךְ יְהוָה יִאֲהַדְוֵהוּ חֲלֵלוּ וּפְעֵל יָדָיו תִּרְצֶה: וְיִהְיֶה נְכֹסֵיוּ וְנְכֹסֵינּוּ מְצֻלָּחִים וְקַרְוִבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנָיו שׁוֹם דָּבָר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וְכַבּוֹד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבֵּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵינוּ בַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְדִּיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים: מִגְדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְכוֹ, וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחּוֹ לְדָוִד וְלְזֶרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעִבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוָה יִאֲהַדְוֵהוּ לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נֶעַר הַיִּיתִי גַם־זָקְנָתִי וְלֹא־רָאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתֵינוּ (וְאֲבֵינוּ וְאֵמֵינוּ) וְאֶת אֲשֶׁרֵינוּ וְאֶת
זְרַעֵינוּ וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לֵינוּ, אוֹתֵנוּ וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכְנוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל, מְכָל, כָּל,
כִּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵנוּ:

בְּמִרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵינוּ וְעָלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא לְמִשְׁמֶרֶת
שָׁלוֹם, וְנִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה יֵהוּדֵינוּ יֵהוּדֵינוּ, וְצַדִּיקָה
מֵאֵלֵהֵינוּ יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵם וְאֲדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלֵנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת וּבְמִנּוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת-הַיְחַדְשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חדש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלֵנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלֵנוּ לְיוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב, לְיוֹם שְׁכָלוֹ אַרוֹךְ לְיוֹם
שְׂצַדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָנוּ וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶינָנוּ מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֵן לְקַנּוֹ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת-הַשְּׂנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁינָה וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֲסֵד לְמִשְׁיַחֲנוּ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאֲמָרוּ אֲמֵנוּ:

נַעֲזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֹזְנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ לְבָרְכָה: מֵה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמֵה שֶׁשִּׁיתִינוּ יְהִי לְרַבּוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמָיו אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ: כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֹסְדוֹ: כּוֹתֵץ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נַעֲזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמָיו אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהי"ם דהיי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא **סתימאה חכמה דא"א**. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף **ימין לאבא**, והכתף **שמאל לאימא**. וכל אחד מהם הם ב' י"ה דיודי"ן ודהיי"ן, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה דיודי"ן ודהיי"ן ודאלפי"ן, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם **ע"ב קס"א**, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין

יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה י ה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלבם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד ו ה ד י
 ד ו ה י ה ו ה ה י

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל

יוד הה יוד הי גי' אדני

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה ה י

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 ה ה ה ה ה ה ה ה ה

אח"כ ישלבם עם שם קס"א, והוא לאימא

י א ל ו פ ו ה ד י
 ד י ה ו ה ה ה י

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' יוד הה בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מהוד דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאימא אלף הי יוד הי

מנצח דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאבא יוד הי ויו הי

שילוב ע"ב קס"א יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות זכר י"ה, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות

(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. והיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה
(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)
יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵם כְּסָא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.
לקשר החסד הנקרא ימין עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה יְהוָה
חיבור חסד עם בינה יְהוָה
ותפשוט הבינה את יד ימינה לקבלו בתשובה הנקראת בינה יְהוָה

יְקַהְרֵעָה יְשַׁהַטְוֶנָה להגנה
רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתָךְ קַרַע שֵׁטָן קיבול תפילות

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה יְהוָה יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה
תפארת (כנגד ת"ת הצדיק-רוח)
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד **אדנ"י** מלכות (כנגד מלכות הצדיק-נפש)
אדנ"י מלא זה לבו של האדם
אלף דלת נוך יוד
רוח של הצדיק מ"ד נפש של הצדיק מ"ן יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָה
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו
אח"כ נשלם וְהָ יחודא תתאה
והם עולין בגימטריא
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)
אל שדי לפתיחת הלב
ביט להנצל מהרהורים (בני משה)
אל שדי יהו

יְהוָה יְהוָה יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה
חכמה (כנגד חכמת הצדיק-היה)
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
אֵלֵיָה
בינה (כנגד בינת הצדיק-נשמה)
אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה
נשמה לנשמה של הצדיק מ"ד יוד הי ויו הי
נשמה של הצדיק מ"ן יוד הי ואו הי
יְאֵהֲהָ וְיֵהָה
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
יה
סך כל שמות אלו עולין בגימטריא אלף קי"ח 1118, כנגד יחוד
שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד
משגיח דבורו **אל יהוה**
לפתיחת הלב **יהוה**
להצלחה **יְהוָה**
לרפואה **יְהוָה**

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
 "נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק **נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ** (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

יוד הה וו הה מספר
 יוד הה וו הה אותיות

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל
 שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן.
 וניקודו מתיבת **לְחַת**. (ג)

טשפש

ויכין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל
 רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן
 ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד
 גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

יוד הה וו הה
 ע"ה גימ' תנ"ו
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכין ביחוד האל המאזני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערות"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערות"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779:
 זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלאו קומת ז"א כמו בליל החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מליל החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלאו קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממ"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל לט"ס דכח"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללאה שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווג אחר חצות, שני שלישי החסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווג עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מ"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שההמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש החסד העליון דת"ת כי זיווג קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללאה הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לז"ן לצורך זיווג לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאֲזִרְנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכָּי:** (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר אותיות
אלף הֵי יִוֵּד הֵי
אלף הֵי יִוֵּד הֵי

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר אותיות
אלף הֵי יִוֵּד הֵי

אותיות **אלף הֵי יִוֵּד הֵי** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הו וו הו הו
יוד ואו דלת. הו הו. ואו ואו. הו הו

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

המאזרני ע"ה גי' שד"י
 שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.
 ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הו וי"ו הו ע"ב בחסד
יוד הו וי"ו הו ע"ב דע"ב
יוד הו ואו הו מספר
יוד הו ואו הו אותיות
יהוה יוד הא ואו הא ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יהוה כ"ו בת"ת
 סה"כ גימ' שד"י
 להמשיך כל זה ללאה
 שהיא ד' דשד"י
 שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

וַיִּתֵּן גַ' תַּס"ו כְּמוֹס' עֶשֶׂר מִלּוּאֵי ע"ב,
 עַם שֵׁשׁ אוֹתוֹת הַמִּילוּי.
 יוֹד הֵל וְלֵן הֵל יוֹד הֵל וְלֵן הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵן הֵל יוֹד הֵל וְלֵן הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵן הֵל יוֹד הֵל וְלֵן הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵן הֵל יוֹד הֵל וְלֵן הֵל

עם ו' אותיות המילוי יוֹד הֵל וְלֵן הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א
 (שהוא יעקב, כמו ב"ויתן") מספר תס"ו הנז', ועתה
 ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת
 שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.

אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד
 יוֹד
 לז"א (שהוא יעקב)

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים
 תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד'
 שמות אהי"ה כנודע. (א)

ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה
 אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף
 הנקראת תם

ורחל נקראת י"ם,
 שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד,
 שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א.
 ועוד השליש האחר [התחתון] שלוקחת,
 שהוא [שליש הוי"ה פשוטה מספרן] ח',
 הרי הכל גימ' י"ם.
 (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת,
 במילת "חיל").

ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל
 הנקראת ים
 יְהוּה
 מ"ב אותיות
 (שליש אמצעי) יוֹד הֵל וְלֵן הֵל
 יוֹד וְיָו דְלֵת. הֵי יוֹד. וְיָו יוֹד וְיָו. הֵי יוֹד
 ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכַי גימ' הוי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, **יוד הי ויו הי** ע"ב - פנים דאבא
 פנים דאו"א. **אלף הי יוד הי** קס"א - פנים דאימא
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יכוין לזווג או"א **איהיהיה**
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן. יכוין להמשיכם לזו"ן.

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת **תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי**, וניקודו כניקוד **ר"ת האל המאזרני חיל ויתן**.
תמים בא"ת ב"ש הוא אימי

יכוין בשם **אימי** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**, שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 ויכוין **אימי** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל. **אימי** הוא גימ'
 כי **אני** גימ' הוי"ה דב"ן **יוד הה וו הה** שם ב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'. **יוד הה וו הה** וט' אותיותיו
 וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

א. פע"ח דף ע"ח ע"ג. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמו' 783.

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אוחס החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוחה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודא"א דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קסא) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קסב) וסיבה זו קסג) היא מה שגורם אל התחלקות קסד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליט העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחילה מן היסוד ותגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסת שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר ועד" אבא עמיר וגניו יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חיירי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחיירי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחיירי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ש מוהר"ש אות קס"ב והשפת אמת אזה ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במבואר שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

ג) ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אזה ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צתה שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקיבור יעו"ש שהניח בקושיא, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עליית מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג או"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדבריו רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדולות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדולות חיירי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדולות כידוע, ומה שכתבתי שצתה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין או"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאלי' ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדאי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאת לחוץ יש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהר"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בחיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בחיבת אחד כתב לזווג או"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הכי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדולות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצתה"ש בהקדמת קיבור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושת' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו או"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

ד) ישם ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה מלד שמאל דא"א, ולא כמ"ש הרמ"ז אות קס"ה כמו שהשיב על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתן של חו"ג החדשים שהארתן סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסהומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ש היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתחלפה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בחרובה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושבת לאל שזכיתי לרעת קדוש:

ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאלי' המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

ו) מבר' לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי או"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צנה"י שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

ז) שהעקביים של רגלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת בריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב: אבא

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה אר"כ"ר
וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות
ועולמות ודחשך ומשם ובלאכ בכל יום מחזכרים
מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות
וכמלאכים יט"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות
ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנ"ז כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד"
(ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוף

ופניו שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוף
ופנימיות א"י הוא כי החילוף הם בעולמות
והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוף עלמו
יש ג' כלים וכו' כלים התחתונים עם המוחין
שבהם נקראים חילוף שהם אלהים ונקראים אחר
והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות
שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שהם הנשמות
הוא כד, כי החילוף הם עיבור ויניקה והפני
הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א
כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו
בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת
בעולמות עלמן ונקראים חילוף הספירות, כי
בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות
ע"כ ועי"ש בדרום צ' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוך
פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד
דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות זמ"ש צנטיי
פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוף נכ"י דעשיב
שנקראים עולמות, אבל הלך השוכ ששייכה
בחילוף בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוף ונתקן
ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד) שאלה כתוב בסידור הרש"ש זע"א
בבקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל
יכוין להפריד הקל"י מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א
דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח
דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב
התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים
בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה
כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י
אם הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י
אחי וציוס כי פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע
לסויע בצירור חדש ועולים בחלקי החפילות
ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה
דיוס א"י שירדו צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ
וראיתי להרב יפה שעה על שהבין אות ג'
שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין
הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים
כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תוקף
אחיזתם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש
כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם
ואת רגליהם וכוה הבין דחיצת ערב שבת
פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא
שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, כן
איש ח"י פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש
היפ"ש יע"ש והיע"א :

כב) שאלה עוד יש לדקדק בשנוי במלא
מוטצט בצרכה לק"ש כי בק"ש
מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אלוהים כמ"ש
בסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם
עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד
שמוחין דיניקה לעולם עם אלהים ולא כויות
ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין
דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם
אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז
למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם
ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים
אלהים כפי הענין מהרבי"ג שד"כ יל"ו :
א"ה לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין
כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק
ואכמ"ל והיע"א :

כג) שאלה כתב מורינו הרש"ש זיע"א
"בטבר שלום" [דט"ז ע"ב] וז"ל
ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין בפרטות
לתקן כלים פנימים ומקופים בין דפנימיות בין
דחילוף דחילוף נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקל"י
וזכ ע"י שיכוין לכמשוך להם מוחין פנימים
ומקופים עם נרנסיי דנפש דעולמות ודנשמות
לכלים פנימים ומקופים דפ"ח דנכ"י דעשיב
ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן החילוף ובצרכת
נטיי יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך
יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנ"ז
כאן כיון שנוגע שחיקון הנשמות הוא
ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שבהגבת השמ"ש

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קולד מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ם שלו. **חבל** חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ¹²³⁴⁵⁶⁷שע"י חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא ע"י עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ם שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"כ :

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דינה ושל דינה דינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שירדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר בסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם זלחש. וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש זי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות וזמירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים זפרלוק שכנגדס זצ"ע ולהמשיך מהם נרנחי דנחי וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היצירה, ואלו מה שעולים ז"ע דאלילות שירדו לזרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצ"ע דאלילות היורדים לזרר ועולים עם הברורים לאלילות, על איזה בחינת צ"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הברורים הנתקנים זשני ימים אחי ופניה זלול שלישי יורדים לז"ע לזרר ועולים עם הברורים החדשים ללחי הברורים החדשים שוכים זנוקי והברורים של שלשום מזדווגים זנפ"א להוליד זבליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צ"ע דאלילות. וכפי סדרת ר' שאול דוויך הי"ו היום הברורים שנבררו מחדש ועלו עם צ"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הברורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לז"ע התחתונים ואלו נקראים צ"ע דאלילות ויום שני עולים צ"ע דאלילות עם זירורים החדשים לאלילות ואז צ"ע דאלילות נשלב תקונם ונעשו צחי אלילות, והברורים החדשים נקראים צ"ע ויורדים עוד לז"ע התחתונים ומזררים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צ"ע דאלילות לזרר הם צחי זירורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר זרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת מטביע הברכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונח ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן זגי"ה דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשויכוס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשויכוס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשויכוס למלכות ממשויכוס מספר כולד עתה אנו ממשויכוס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילווין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וגי' מ"צ ומילווין, הוא כונתו לעשות מספר צרוף, צרוף עם ד' אותיות יעלו רל"ב, ג' מ"צ ומלוין יעלו מספר צרוף, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם ג' מ"צ ומלוין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מר' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירוק מר' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה', צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מה' ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצישים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן דשלשה המלצישים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירוק מר' אצרכס סליס, וגם תירוק שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעשיק צה צחי תפילין אז מתקנה

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים ובכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היסוסו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנז' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנז' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

כך כי תחריש דלחסיס גימטריא ר' ועס מ"א אופיותיק ועס טלל גימטריא ר"ו וכנס סס זכ נאמר בפירוש ויהי ירס נים ומוסף ל"ב נתיבות שהס טולם אלחסיס ישיה סלס רמ"ח (ו) וברמ"ח של קטעה (ז) הוא ס"ב ו"י אופיות רי ע"ב ומ"ה וכ"ז פ"א וב"ן כרבוט באתריס פשוטיס ג"פ ע"ב הרי ר"ו ועס ל"ב נתיבות שהס ל"ב אלקיס הרי רמ"ח וברמ"ח גדלות הס ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימטריא רל"ב ו"ו אופיות שג"ר עמוס ס"גל כהיות פשוטיס סרי רמ"ח :

כ"ב (ח) (א) ענין השוהן דר"א לך נכנסו נכס"י דלמא הוא קך (ס) כי יסוד אה"א נכנסו נכנסו נכנסו דלמא ויסוד דלמא נכנסו כבוד עקב עקב עקב וכו' המלכות שהס מלכות דלמא ומלכות דלמא שיקב נכנסו במלכות דלמא (כ"א) ומלכות דלמא נכנסו במלכות דלמא) ואז נלח דלמא נעשה חכמה דר"א וסוד דלמא ביה דר"א ומלכות דלמא ועס דר"א ח"ס ש של מפלגן דנ' רישן ענד נכ"י דלמא וסל ד' רישן מה **ש** ענד ד' שתיקן שהס ח"ס דלמא ור"מ דלמא (י) (ח) :

23590 האה"ח פקק ג מוק (יש)

רע (יג) כי ללס שולס קס"א כי (יג) ללס טלל זכר ומקנב ודמות הוא (טלל) נקנב לבד וכן ארס (יד) טלל שקיק וארס זכר לבד . ועס כי ד"א ייקרבו מבינה כי עמס השוהן של זכרינה נקרא אלקיס חיים וסוד די (טו) באלו השוהן נמדיס (טז) של ז"א (יז) אהל (איש) ולוודך נוקבא ולוודך סחחוריס לבן אררט שולס בשוהן מז"א (יח) חכו נעשה נשקן רביס שחן אר"א וכן פלגמט שכוה ללס דלמא וללס דלמא אהל שחן לו"א לבדו פליסיס נאמר בללס אלקיס עשה לוהו שחא ללס א' מבינה (יש) לבדו הנקרא אלקיס ולוודך (כ) מגריס חכו ב' איס מלחמה כי איס הוא ז"א לבדו וסכוונה עליו לעלש סס סרוס חכו ב' איס מלחמה כי מה שהס כויות לטורס סס (כא) ולוודך מלריס (כב) להלחם עמהס סס מצבדות אלקיס כי ככר ידעס כי ג' סרי מלריס וכוס סר סמקסס וסר סכנחיס וסר

ס לו ללס א' אכר סמלנס כחוס חס הללס הוא סמקסיק ב"ן סל"ס לבן סמנחוס כוור ור"א שיהלכס הגפס או הרוח או כגשמה סוך כנוף חס לא ס"י ללס ז' . ואמנס חלק הללס כגשאר כסוד סמקסיק מכוהן הוא כנקרא סמ"ל שהוא גימטריא מלגו"ש וכו' . ו"ס סממרו כוורס חרש ס"ה דנ"ח רוח סכא ליודיס מתיק טעמי דאיכו שיתחא דכלל אן איסן ככ"י אהל רחא דא בללמטי דא איכו שיתחא דכ"י מלגלו ומלכר לגאו סוכלמטו חורפס וחכמה לבדו הווא טלמח דחיל פלגי ומדברא ליה לב"ג כגימירח למחור נקיר סמלנא . וכבאר ענין ללס ז' דא עריט דע כי כל כח' הכליס וכוורוס סס מכו' אופין סמלחיס ויח סכן כח' אלה כנברו וככל יוס ויח מברחא שולס ער כווח משימוגו מתברריס מהס כידוריס רביס וגימורמרו להכביר או יכא משיח . ח"ס סארור"ל ער שכלו כל הגשמות שבנוף חס כנוף הוא ען דרפס מוכ ורע דקליפה טנפ סשה נחפשו כלס סוד"ר ב"ן חלק אבי"ס וב"ן חלק סמ"לחסיס אכרדריס ככל יוס כסוד ינר משרחיס ורמר סמריחו סל כגמה כ"ר ארס ב"ן אכר כרייס טופחיס ודוחיס ככחוס ודוחיס ס' וכו' ז' מלח מלח ומדע' סהכנס שולס ככל יוס וכל ז' ס"י ספלות שככל יוס יוס . דעס כי כלכאר כנברו איס כידור מתיק דרפס א"א להכטיח ככח' נפס פרימ נמוד חס לא סמנא סמלנא (ח) ל"פ כסוד ללס ספרימ ומקף (כ) כנקרא סמ"ל ורמ"כ נעשה ממש ככס כפרימ ממש כסוד כן כל איס ייספל אל פעמיס אלה סס ככר ונמלח כי האלס הוא נפס כפרימ אלה שארס מסיקת סרימ ער ג"פ ולכן כנפס כח ומתלכס כה ורמ"כ כן חס [סוכב] כנפס אכס או לרוח הנעשה נוקיקה כנפס א' (ג) ואס ללו ער ג"פ כנודפס ואן פס מקוס ביאורס :

ט"ק (יד) דע כי י' רמ"ח אכריס (ס) כגיבור ורמ"ח כייקק ורמ"ח אכריס בגדלות וסס סוד ג' מתי רמ"ח ח"ס רחם רחמיסיס לראש ככר שכוה ז"א שיש כו ג' רמ"ח רחם א' רחמיסיס סרי סרי ג' רחמיסיס וברמ"ח סל מיכר הוא

הנהגות אלה הנהגות

אוצר החכמה

יגרות וביאוריים (ה) פין נכ"ס (ר"ג טלל) וסולח (דקי טלל וק"ס טלל) : (ג) איס פין עמר כנלגוליס דק"ס טלל : (ג) פ"ר סמכ : (ה) פ"ג כפטר כ"ד : (כ) כח"ל : (ו) איס וסכר כרע פ"ד ככר כי סווג כנפסה כופן כייקק הוא (כפוסה כלי יי"ס . וכפסל פ"י ככר וכחיס סכ"ל סמולן לב סחא כחיסו ר"ו כ"ל סמ"י יי"ס . רמכ"י השוהן סל לו כלוס ומן סחא סמולן סל כייקק סס אלה כחיסו ר"ו כמ"ס כלו פ"ד : (ז) ר"א סרי ייקק : (ח) ספר כ"ס פ"א : (ט) פין עמר כנלגוליס חלמ"ס פ"ד : (י) ר"ל דקיר ססלכוסס ככ"י דלמא וכו' כישוד וספלוס רל"ו סס ד' רל"ק ורמ"כ פ"ן סל ג' רל"ק סמלכוסס ככ"י דלמא (סס"ס"ס) . סמן סמון : (יא) פין ספר סליקטיס ר' ר' סופ"ר : (יב) דע כי בשוהן מתקין לללס אהל כ"י (יג) (ע"י אכ"י רמ"ל וכו' נכנס ר"ו וכן כחא כנלל ו"ן וכן כחא סליקטיס דד' ר' ספי"ג דלו לא שחא ככו אן סס כחיסו ספס . סמן סמון : (יד) פין כ"י פ"ד א"ך ארס טלל דס"ן : (טו) ספר כ"ס פ"א : (טז) ככר : (יז) לבדו : (יח) סכר דכ"ר כרייס ערלס לפרס דלון סוכריס ככספן דל"ך אשכר לכחיס השוהן סמלכא כלו ז"א אהל סמולן חלוקי כי שתיקסן קי יי"ס כן כשוהן סס כחלס ומתנס אהל ויסחיס ססס סווג (כפ"ס כרייס ערלס חוק פ"ר וס"י) . אלה דכרייס סס קך וד"א וס"י ר' כחיסו אכר פנד חלוקי לבד ר"ל יכסריס אכר נקור חלוקי וכו' אן לוקך חלוקי אהל סמלכוסס סס סמ"ס ר"ד לפרס לללס סס (כפ"ס כרייס פ"ר וס"י וכו"ל) אפנס לוקך כנוקבא וסכוהניסיס סוכ"ך אהל וסס חוק"ל פילין (ככספס סס יכסריס סוקרל סינכ אהל סס וסלס לשר"ל לפרס דכ"ר רכ"ס ככספוס . סמן סמון : (יט) דלון לקותס דכ"ר פיליס אהל כי ללס כולל אכר וקב"א דכ"ר כחיסו לכו"ל דכ"ר ס"ס סמ"ס יע"ס . סמן סמון : (כ) ר"ל פס אק"א ר"ל אלקיס הוא חק לוקך פוריס אהל לטורס כוח כיווס . מה כי איס ר"ל כו"י לוקך פמו . מלמח ר"ל דעס חלקיס לוקך מלריס : (כא) ר"ל פנד אהל וסלוקיס סמלר איסח ומלחיס לכווסס ככר סמן סמון ככ"ס פ"ד : (כב) לו גוריסן ולוקך מלריס וסכניס כקדווס לילס וכן כרייס סס . גס סכר אלו שטח ז"א לבדו ח"ס ז"א סלמכ כ"ן עמן סמון :

השמש

יפה שעה

ד"א ותיקן שפער סכווחה כלי"ר : [א] כ"כ ח"ס דקס"א סוע"א פירח ספר דע כי כנס (פין חר"ח ל"פ פ"א שיהס י"ס) כלכ"ר אר"א מוהניסיס כלכ"ר לכוילא מוהין דנלח"ל לוקך ז"א ככ"ס לו יידיס אר"א ומחלכטיס כייסכריס כר"אכויסיס וסס מוהניסיס ולו מנשיכריס סיפס כשוהן מלמפלו סס כפי סכסכב כטדע כי לל כל כתיחס סחא . וסכס מלך אהל מתכ"ך ג' סיפוח סיפוח מוח חכמה וסיפוח מוח סכסריס וסיפוח מלמחמ נמשכח אל כייסוד ע"ו וסיפוח כחכדיס אל כפלוס סמרת יסוד שבו ומלך אהל נהכריס ב' סיפוח סיפוח מוח כיינכ וסיפוח מוח כנוכריס וע"י כוור נמשכה סיפוח מוח דכיינכ אל כייסוד סככ וסיפוח כנורוח אל כח"י ספרת יסוד סככ . ואח"כ יוולין מחקן ללו מייסרוח דל"א ויכסרי"ס כר"ל סמלכוסס כמלכטיס אופוס חר"ח ומחלכטיס אהל חכמה ככ"ר סמלכוסס לכו"י חכמה ר"אכויסיס . ומחלכס מחלכטיס כחכ"ר חכמה וסס מ' נלל"ס ואח"כ יידיסיס לכו"י לילכ וסס ל' דל"ס ואח"כ יידיסיס סמלכוסס ככ"י דעס . כליפוס כי כי סיפוח מוח סכמה סחא מלונכ כייסוד דלמא מלמחמ סלל דכ"ר וסיפוח מוח כיינכ סחא כייסוד דלמא מלמחמ סלל ככר סלכ וסיפוח מוח סכ"י מלכטיס מלכטיס דל"א מחלכטיס כמלמח סלל ומל"א יסוד דלמא כנלח דלמא יסוד דלמא ככר דכ"ר וכו' מלכטיס כמלמח סלל וכן ער"י כיי"ס ואח"כ

מח"ס פקק טלסיס חיקון כהוקב"א פקק ס"י פוח כ' ואס כן כנפס הוא סמן וסכס כייסוד וסחיס ומחיס מלמחמ על מלמחמ סלכ וכו' כס וסחמיס כמלמחמ וסחמיסיס כייסוד : (א) ענין כשוהן דל"א פ"ך נכנסו ככ"י דלמ"ס הוא כ"ך ער סוף ספרק . וסירדו הוא עיין מ"ב ר"ל ככר דרוסי סללס ס"ל כי שוהן דלמ"א ככ"ס כוור יידיסיס כייסוד דל"א ויפטרל חכדיסיס יידיסיס ער מ"י דלמ"א יי"ס ספרת כייסוד סל וכן שוהן דלמ"א יידיסיס ער יסודר ויפטרל דגורוח יידיסיס ער ספרת כייסוד דלמ"א ותיין מ"ס כניסוחן סס . גס טדע כי סס מחלמין כשוהן ב"ן אהל ללמ"א וכיחיס וסטרחה דלמ"א ככספן כנלח וסלון יי"ן כייסוד דלמ"א וכיחיס דגורוח דלמ"א כנלמ"ח ככר וסלון סמל"ל כייסוד דלמ"א ככ"ס ר"ל ככמה מלמחמ וסכס כ"י אכער מ"ן . וסכסח ספרס ר"ל כשוהן דלמ"א לבד לאחר סטלוו וכו' לככנס כו"י דלמ"א כ"י להלכנס כ"ל כטדע עקבס כלייסיס סחורקטיס ככ"י דלמ"א מלמחמ סלכס כ"י סלמ"ר כלייסיס מלמחמ חוהן ח"א כנוכס כ"ל אכנס כ"ל קאמר סכסכר הוא כ"ך . כי יסוד דלמ"א ר"ל כיינכ דלמ"א סכ"י טופחה חוק יסוד דלמ"א נכנס כנלח דלמ"א . וכייסוד דלמ"א ר"ל כיינכ דלמ"א סכ"י טופחה יסוד דלמ"א סלכ ככר סלכ וכו' סלכ עמלכ . וכ' סמלכטיס סכס מ"י דלמ"א ומ"י דלמ"א סכ"ס פירח חכדיסיס סכ"י טופחה מלמחמ כמלמח סלכ דלמ"א סכ"ל סל ע"ס-א דגורוח סכ"י טופחה מלמחמ כמלמח סלכ דלמ"א סכ"ל סל מלכטיס סכ"י טופחה נכנסו כמלמח דלמ"א כטדע סמ"ח

בברכה ממשיך אוי"ם כמי"ש בסידור ובמעשה
 הנטייה אוי"ם שהוא צ" יהיע"א :
שוב נזכרתי שהר"א משע"אן זלה"ה נרגש
 מזה ויש אצלי תשובה מהרב הגו" בזה
 בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה' יזכינו
 להיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק
 כאן שאלתו השנייה לניד בכרי שיהיו שפתי
 צדיק דובבית זיע"א יו"י :

טז) שאלה כחוב ששכ"ו דרושי סוכות
 דרוש ג' [דק"ד ע"ג] וז"ל כי
 לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס
 באחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ע"כ וכ"כ
 בדרוש ה' וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם
 אור הפנימי נכנס קודם האו"מ וכו' ועו"ש
 ומזה נולד לו שאלה עמוקה דל"כ ל"ל מ"ש
 בע"ה שטר פו"ח פ"ב שבברכה המלוכה נמשך
 האו"מ ובעשיית המלוכה נמשך האו"ף. וכבר
 ארז"ל שכל המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 א"כ נמצא שתחלה נמשך האו"מ ודל"כ
 האו"ף ואיך יכון מ"ש הכל שאו"פ נכנס קודם
 האו"מ אכן שצחי ואראכ חכמה תחה השמ"ש
 זלכ"ה וגדולה היא אלי והוא מ"ש צסידור
 צחיצת קונה ככל דחפילת חול שכתב וז"ל
 ומחה יכוין להמשיך צ' ללמים. לי שהם חח"ן
 צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דישראל
 וכו' ולהמשיך ה"י כנז' לחח"ן צג"ה דח"י
 דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצחוק הנה"י
 דפרלוף הנה"י וכו' וכ"כ שם בללס דמי עו"ש :
קרי מצואר שכמשכת הלי"מ אינו לפי המובן
 שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י
 אלא שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י
 דמי דללס לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי דללס
 לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לצדה והם ג'
 ללמים צבוח ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפום
 והלצעתם צחצ"ד חג"ת דחבונה וה"י הפנימית
 צג"י דחבונה הוא צכל ללס משלש
 ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנה"י
 הנק' ללס דמי וללס דלי וללס דלי וכ"כ
 צפקדמת חבונה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי
 המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללס
 דלי צמעשה ע"כ וכ"כ צפקדמת צרכה העומר
 וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוכה נמשך האו"מ

ב

דכוונתו ל"מ דללס שהם פרלוף הפנימי והאמלטי
 שהם כחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמה נמשך
 או"ף דכוונתו ה"י דללס שהוא פרלוף החילון שהוא
 הנה"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר ענ
 צידיו ומכוני דהכב צחמת אמרו
 רז"ל שג המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 יצברכה שלהם נמשך או"מ שהם ל"מ כמ"ש
 בשטר הו"פ אמנם אלו הלי"מ אינם הפרטים
 הכולצשים צחצ"ד חג"ת דחבונה שע"ג הנה"י
 רק הם ללמים שלמים שהם מהלצשים צפרלוף
 הפנימי והאמלטי ובעשיית המלוכה עלמה נמשך
 ללס דלי שלס יצפרטותו יש צו לי ולי ומי וא"כ
 הכא צצרכה הלולב עלמי נמשך או"מ דכוונתו
 ללמים שלמים ללס דמי דאו"ה וללס דלי דאו"ה
 לפרלוף הפנימי והאמלטי שהם כחצ"ד והחג"ת
 ואח"כ בעשיית המלוכה דנטולת לולב נמשך וצא
 ללס דלי אמנם אינו צא כילו כאחד רק צמעשה
 הנטולה והנענוטים צא צחינת לי ואח"כ צפקפת
 המצבה או התיצב צצ"ז צא ל"מ דללס דלי
 ומחי דאיתמר הכא שלעולם או"פ נכנס קודם
 או"מ היינו האו"פ דלי דללס דלי ודללס דלי
 ודללס דמי שצפרטות עלמה או"פ שלהם שהוא
 לי נכנס קודם או"מ שצכס שהם ל"מ יען שפרט
 החחון דאורך דאו"ה נכנס צצ"ה חחלכ ע"כ
 מהר"א משע"אן זיע"א :

יז) שאלה מ"ש ברש"ש ז"ל צנכר שלום
 צפקדמת הצרכה [ד"כ ע"ג]
 וז"ל צכל מלוכה ועצודה וצרכה לריך להנושיך
 לזרין צ' מיני מוחין אי מוחין דיניקה להיות
 כה לזרין לעלות למ"ן צ' מוחין דגדלות בעיקרים
 דאותה מלוכה או צרכה וכו' ע"ד סדר כונה
 ק"ש כנודע ע"כ ל"ט דנמצא כמה שינויים
 מכוונת הצרכה לכונה ק"ש אי צכונת הצרכה
 ממשכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא
 תואר למלכות דעקודים. ויורד השפע לפחיק
 ונוק' וא"א ונוק' ואו"ה וישכר"ת ואח"כ ממשכין
 מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשכין
 מוחין דיניקה מאר"א דוקא לזרין ולא נמשך
 השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס
 נר"ו כי צכל יום צתפלה יש לזרין
 כמה

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דישסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דישסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דישסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דישסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר דיש"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

תשובת הרא"ם ז"ל

תשובה כל קבל דנה עת לחננה להשיב לשואלי דבר, ומקדמת דנה לא יכולתי להשיב דבר ולא חצי דבר כי קורות הזמן לא נתנוני השב רוחי, ובפרט בדברים העומדים ברומי של עולם דבעי צילותא כיומא דאיסתנא, ומכל מקום אחוי גם אני דעי והבוחר יבחר.

ואען ואומר כי מה שהקשה כת"ר לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות דרוש ת"ע היה צריך להקדים עיבור ליניקה כסדר. י"ל דכוונתא מצינו ראינו בליל פסח וברכת העומר, שמאחרים המוקדם ומקדימין המאוחר. מה יש לך לומר כי שם טעמו ונימוקו עמו לפי שבגלות מצרים היתה * אחיזת החיצונים בזו"ן גדולה כל כך עד שגרם לחזור הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת והנוק' לבחינת נקודה קטנה, עד שמפני זה הוצרך המאציל להגדילו הגדלה אמיתית שלא כסדר הגדלתו, ואילו היו נכנסין בו המוחין דקטנות תחילה ואח"כ הגדלות כסדר חוששים אנו לחזור הקל"י להתאחוז במוחין דקטנות ההם שהם דינים קשים, לכן נכנסו שלא כסדרן כמ"ש שם באותו הדרוש באורך וברוחב.

ואחשבה לדעת זאת כי הטעם שכתב שם שייך קצת למ"ש בשער הקדיש, כי כבר הודיענו רז"ל בדרושי הקדיש כי הטעם שנתקן הקדיש בלשון תרגום הוא להכניע הקל"י ולבטלם ולברר מהם הי"א סימני הקטורת שהם חיותם וקיומם ולבטל אחזתם עי"ש. והנה אם היו נמשכים בתחילה מוחין דעיבור חוששים אנו פן יתאחוזו הקל"י במוחין ההם שהם דינים קשים עד מאד, מקנאתם לכך לא נמשכו רק אחר המשכת המוחין דו"ק דיניקה. ואם תאמר אם כן היה צריך בתחילה להמשיך הגדלות ואח"כ להמשיך המוחין דעיבור ויניקה כמו בליל הפסח,

ומקיף שלו, ובב' תיבות אמצעיות מנה"י דפנימי ומקיף שלו, ובב' תיבות אחרונות מחג"ת שלו דפנימי ומקיף, וכל זה פשוט. וכן על דרך זה בשאר השמות לפי סדר הערכים.

שאלה להרא"ם

על ענין הקדישין מהאג"ן מדמשק ז"ל

(ה) שאלה הנה מוהרש"ש ז"ל כתב בכוונת יתגדל להמשיך גרנח"י דמוחין דיניקה דאימא, ובתיבת ויתקדש יניקה ראבא, והם שמות אלהים. ובתיבת שמיה רבה כתב להמשיך מוחין דעיבור שהם י"ה דאלהים. והנה בעץ חיים שער כ"ד פרק ב' כתב דמוחין דעיבור שם י"ה דאלהים [הם אל"ם], וביניקה אלהים. וכן כתב במקומות רבים. ועתה קשיא לי בתרתי, חדא כיון שבקדיש עתידין ליכנס כל המוחין, מוחין הגדלות דקטנות דאו"א בב' אמנים, ובמ"ב הא' והב' מוחין הגדלות דאו"א. אם כן למה היניקה קודמת לעיבור לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות בסוף דרושי תפ"ע וז"ל: והטעם הוא כי שם כיון שעתידין ליכנס, לכך נכנסין כל המוחין דאימא וכו', אבל עתה שאין נכנסין ג"ר דאימא וכו', ע"כ עי"ש. זאת ועוד דמוחין דעיבור אל"ם והיניקה אלהים, הפך מ"ש כאן בקדיש. ועוד דלפי דבריו אין הפרש בין מוחין דעיבור ובין מוחין דיניקה.

ועוד בכוונת סתם ברכה בתיבות קדשנו כמצוותיו וכו' כתב להמשיך הל"מ דצלם, ובעשית המצוה או ההנאה להמשיך הצ', והלא כיון שעתידין ליכנס כל המוחין דצלם היה צריך להמשיך הצ' תחילה ואח"כ הל"מ דמקיף.

ועוד דבלולב כיון דבברכה נכנס המקיף מה צורך להקפת התיבה, להמשיך המקיף. ובענין מוחין דקדיש ודסתם ברכה לא ידעתי אם הם דזו"ן דכללות הכ"ד שעות או אם הם לזו"ן בפרטות דאותו יום.

יש לתרץ כי שם היתה אחיזתם אחיזה גדולה כנוצר בדרושים ההם, מה שאין כן בשאר ימות השנה שאינה כל כך בתוקף, די שימשכו מוחין דעיבור אחר הו"ק דיניקה. ומפני טעם זה אפשר לומר שזהו הטעם גם כן להמשכת הג"ר דקטנות אחר הגדלות האמיתית, לפי שכבר הודיענו הרז"ל בדרוש השרים שר המשקים וכו' שעיקר ניקה ואחיזת החיצונים היא בג' מוחי הניקה, ובקדיש כונתינו לבטלם ולבטל אחיזתם ולכרר מהם חיותם, וחוששים פן בקנאתם בנו יתגברו להתאחו במוחין דקטנות ההם. לכן בתחילה אנו ממשיכין מוחין דגדלות האמיתית המוחין דאימא במ"ב הראשון דאותיות, ואח"כ באמן הראשון גדלות דקטנות דאימא, ובמ"ב השני דתיבות גדלות דאבא האמיתית, ובאמן השני גדלות דקטנות דאבא, כי בזה אין פחד מהקל"י וכנ"ל.

אלא שכזה עדיין לא נמלטנו ממה שקשה לרו"ם עוד. זאת ועוד, דעיבור הם אל"ם ומוחין דיניקה הם י"ה דאלהים, וזה הפך ממ"ש בענין הקדיש ע"כ. הן אמת כי גם בעיני יפלא כי בשער כ"ג ובספר מכוא שערים (שער ה' חלק א' פרק ט"ו וחלק ב' פרק ו') ובכמה מקומות כן נראה שטחיות לשון הזהב דרז"ל, שהעיבור הם אל"ם והיניקה הוא י"ה, הפך מ"ש כאן.

לכן נלע"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרז"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם, והיא הבקיות שהקשה ממנה רו"ם, כי המעיין באותו השער במעט השקפה יבין כי הפרצוף נקרא נה"י ונקרא עיבור דכללות הפרקין תתאין דחב"ד שבו הנקרא נה"י דחב"ד, אלו נקראים נה"י דחב"ד נקראים אל"ם מאלהים ונקראים עיבור. והפרקין האמצעיים דחב"ד שבו הנקראים חג"ת דחב"ד, אלו נקראים י"ה דאלהים ונקראים יניקה. וכן על דרך זה בפרצוף האמצעי התיכון הנקרא חג"ת דכללות, ונקרא יניקה דכללות. הנה הפרקין תתאין

שבו נקראים נה"י דחג"ת שבו נקראים אל"ם ונקראים עיבור, והפרקין האמצעיים נקראים י"ה ונקראים יניקה, עי"ש. אם כן נמצא שגם היניקה דעיבור הוא י"ה מאלהים, וכבר ביאר לנו הרז"ל באורך באותו שער סדר המשכת המוחין והצלמים באר היטב. והמורם מכללות דבריו שם שבתחילה באין ונמשכין מוחין דעיבור לפרצוף החיצון והם אל"ם, ואח"כ ביניקה נמשך ובא פרצוף החיצון [התיכון] ובו המוחין דעיבור ויניקה שבו שהם אל"ם וי"ה מאלהים, ואז גם פרצוף החיצון דעיבור שלא היה בו כי אם מוחין דאל"ם נתגלה בו היניקה שבו שהוא י"ה מאלהים. וכן על דרך זה בבוא הגדלות האמיתית אזי יבוא בכל בחינותיו דהיינו עיבור יניקה ומוחין, וממילא נגדל גם פרצוף התיכון שהוא היניקה גם הגדלות שבו, וכן על דרך זה פרצוף החיצון עי"ש בדקדוק.

אם כן לפי האמור ענין המשכת המוחין בקדיש אתי שפיר ונכון, והדברים באו כתיקונן וכסדרן, שקודם הקדיש היה בו אל"ם מאלהים, ובב' תיבות יתגדל ויתקדש אנו ממשיכין מוחין דו"ק דיניקה, דהיינו שמות אלהים פשוטים שלמים, והם עיבור ויניקה דיניקה שהם אל"ם וי"ה, ואז פרצוף דעיבור שלא היה בו בתחילה רק אל"ם עתה נתגלה בו גם הי"ה דאלהים שהוא יניקה דעיבור בב' תיבות שמיה רבא. ואם כן בבוא הגדלות האמיתית במ"ב הראשון והשני שבשאר תיבות דקדיש בכל בחינותיו, אזי אח"כ יבואו הגדלות דיניקה בב' אמנים, והכל על סדר שנתבאר שם בשער כ"ד ממש.

ומה ששאל רו"ם בכונת סתם ברכה שכתובות קדשנו במצוותיו וציונו הוא המשכת הל"מ דצלם, ובקיום המצוה ההיא או ההנאה ההיא הוא המשכת הצ'. ולפי דברי שער הכוונות בת"ע הנ"ל היה צריך להיות המשכת הצ' קודם הל"מ ע"כ. * להתיר קושיא זאת צריך אני להעתיק לו

נמשך האור מקיף דהיינו הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו צ' דצלם שהוא פרצוף החיצון שהוא הנה", ע"כ. ומעתה לפי כל האמור הבנו הדבר על בריו, ובא הכל מתוקן על מכוננו, דהנה באמת שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהוא הל"מ כמ"ש בשער חיצוניות ופנימיות. אמנם אלו הל"מ אינם הפרטיים המלוכשים ככתב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי הנה", רק הם צלמים שלמים שהם מתלכשים בפרצוף הפנימי והאמצעי דתבונה, ובעשית המצוה עצמה נמשך צלם דצ' שלם ובפרטותו יש בו צ' ול' ומ'. ואם כן הכא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו צלמים שלמים צלם דמ' דאו"א וצלם דל' דאו"א לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד וחג"ת. ואח"כ בעשית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו כאחד רק בכחינת המעשה דנטילה והגענועים בא בחינת הצ', ואח"כ בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה בא הל' [והמ'] דצלם דצ', ומאי דאתמר הכא שלעולם אור פנימי נכנס קודם באו"א, היינו האור פנימי דצ' ודצלם דל' ודצלם דמ' שבפרטות עצמם האור פנימי שלהם, דהיינו בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור מקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון שבאימא נכנס תחילה בו"א כידוע, עכ"ל ההעתק אות באות.

ומה ששאל עוד בענין המשכת המוחין דקדיש ודסתם ברכה אם הוא לזו"ן דכללות דכ"ד שעות או אם הם לזו"ן דפרטות דאותו יום אחד או דאותה ברכה וכו', ע"כ. למודעי אני צריך כי כוונת המשכת המוחין דקדיש הוא לזו"ן דפרטות דאותה תפלה דאותו יום, דהיינו לפרצוף הג' בינה דזו"ן דבי"ע, דכל התקונים והמשכות המוחין

ממ"ש אצלי זה כמה שנים בעניין זה ופירשתיו כיד ה' הטובה עלי, וממנו אולי תותר שאלה זאת, והוא במ"ש הרז"ל בדרוש חג הסוכות דרוש ג' וז"ל: כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, ע"כ. וכן כתב בדרוש ה' וז"ל: וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן וכו', עי"ש. ומזה נולד לי שאלה עמוקה, והוא דצ"ל מ"ש בשער חיצוניות ופנימיות בפרק ב' שבברכת המצוה נמשך האור מקיף ובעשית המצוה נמשך האור פנימי. והנה כבר אמרו דז"ל כל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן. ואם כן נמצא דבתחילה אור מקיף ואח"כ אור פנימי. ואיך יכון מ"ש כאן שקודם נכנס האור פנימי ואח"כ האור מקיף. אכן שכתתי ואראה חכמה תחת השמ"ש וגדולה היא אלי, והוא מה שסידר בסדור שלו בתיבת קונה הכל וז"ל: ועתה יכוין להמשיך ב' צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת דכינות דישסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנ"ל לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הפנימי דחג"ת שבתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכ"כ שם בצלם דמלכות עי"ש. מבואר מזה שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן שהם חב"ד על גבי חג"ת וחג"ת על גבי הנה"י, אלא שהם צלמים שלמים חב"ד חג"ת נה"י במ' דצלם לבדה [וחב"ד חג"ת נה"י בל' דצלם לבדה] וחב"ד חג"ת נה"י בצ' דצלם לבדה והם ג' צלמים בשוה, ומ"ש אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בכחב"ד חג"ת דתבונה והצ' בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם מג' צלמים הנ"ל הכוללים דחב"ד חג"ת נה"י הנקראים צלם דמ' וצלם דל' וצלם דצ'. וכן מבואר בהקדמת חנוכה ופורים, וז"ל: ולהמשיך צלמי המוחין דמ"ה ודב"ן צלמי ל"מ בברכה, והצלם דצ' במעשה, ע"כ. וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וז"ל: ונודע כי בברכה של המצוה

פנימי קודם למקיף

ע'י שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (מביא הרא"מ - השפת אמת - צדק ושלוה דף ט' סע"ב ד"ה ומה)
 ע'י גם פא"ה ח"ב דף ש' רע"ב (בישן, חידושים וביאורים על הסידור ח"ב, דף ס"ח ע"א - קונה הכל)

צ- (נה"י) פר' היצון (כללי)	ל- (הג"ת) פר' אמצעי (כללי)	מ- (הב"ד) פר' פנימי (כללי)
מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' היצ' דטיפ"ג נטילה/געגועים	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
נכנס בז"א בעשיית המצוה	נכנס בז"א בברכה - או"מ	נכנס בז"א בברכה - או"מ

נמצא, מה שהרב כתב שאו"פ נכנס לפני המקיף, היינו בפרטי ולא בכללי, כי הפנימי הפרטי (צ' פרטי) נמצא יותר קרוב לז"א (סיום התשובה של הצדק ושלוה), שהרי התבונה (שהיא הטיפה הגופנית, שבו המ' הפרטי בכחב"ד, הל' הפרטי בחג"ת והצ' הפרטי בנה"י - באורך), עומדת ע"ג רישא דז"א, לכן חייב להיות שהפנימי הפרטי יכנס קודם המקיף הפרטי, שהוא יותר גבוה. ויש לציין שגם בתבונה (טיפ"ג) יש ג' פרצופי צ' ול"מ כללים (פנימי, אמצעי וחיצון).

לסיכום, בברכות שמביאים את הל"מ, יש להקדים את הצ' הפרטי דל"מ לפני הל"מ הפרטי דל"מ (שהם בעצם כבר במקומם). וכן במעשה, נכנסים קודם את הצ' הפרטי דצ', ורק לאחר מכן, עדיין במעשה, נשלים את הל"מ הפרטי דצ'.

וכך גם יהיה בתפילה, עד קונה הכל הכנסנו בכלים דז"א את הצ' הפרטי דצ', עד הכתר של או"א (ת"ת דטיפה הגופנית). ואז בהמשך, נביא את המקיפים, וגם שם נקדים את הצ' הפרטי דל"מ (עפ"י פא"ה הנ"ל, יש להכניס אותו בכלים דז"א), ואז נביא את הל"מ הפרטי דל"מ, וכנראה שגם הל"מ הפרטי דצ', "יכנסו לפעולה" (שהרי הם כבר במקומם). וכך תמיד הצ' הפרטי נכנס לפני הל"מ הפרטי, דהיינו דין הקדימה של הצ' הוא דווקא בפרטי ולא בכללי.

קטט

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות בברוך אתה וכולם הם בחג"ת דו"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

הם הנוכרים בפרק ה' משער הנוכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליהם כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשיה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם חותם מחותם.

ד. ובדרך פ"ד ע"ב ובקיצור [בנד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלובשים בנה"י דאימא. אלא הבנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בנד"מ דף י"ב ע"ד] וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שזו"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות, הוא אצילות שבו דחו"פ, וזו"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים דה"ס דאצילות שבו דחו"פ הם הנוכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דזו"א דחו"פ כליהם

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כך, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דזו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ובקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד' חג"ת דכח"ב דאצילות דזו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

Handwritten notes on the left margin, including "חג"ת", "חכמות", and "חכמות".

Handwritten notes on the right margin, including "חכמות", "חכמות", and "חכמות".

ו. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דזו"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לחב"ד (מדפנ"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנוכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דזו"א ששמות כליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנוכרים בפרק ה' דשער השמות, הוא פרצוף הקטנות דזו"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דזו"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דזו"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' כליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר כליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

Handwritten notes on the left margin, including "חכמות", "חכמות", and "חכמות".

Handwritten notes on the right margin, including "חכמות", "חכמות", and "חכמות".

Large handwritten notes at the bottom of the page, including "חכמות", "חכמות", and "חכמות".

בספר הכוונות ב' א"ל מלאים וח' אותיות של א"ל פשוט ומלא או ח' אותיות או"ר פניא"ל, דסוגיא בדוכתא עדיפא, וצ"ת וק"ל.

יח. מ"ש הרב שר שלום ז"ל בהקדמת התורה נ"ל לבארה באר היטב. והוא שיש ד'

עולמות אבי"ע מלבישים זה את זה כשזה, עד שנמצא י"ו עולמות מלבישים זה את זה כשזה, וכל עולם מהם יש בו אבי"ע באורך מתחיל מטיבור דא"ק עד סוף העשיה. וע"י עסק התורה נתקן אצילות דאבי"ע דעובי, דהיינו אצילות דעשיה בחי' ד' דעובי שהיא כלולה מאבי"ע דאורך, וכעד"ז אצילות דיצירה בחי' ח' דעובי, ואצילות דבריאה בחי' י"ב, ואצילות דאצילות בחי' הי"ו. ושאר המצות הם בבי"ע דאבי"ע, י"ב עולמות דעובי, שכל אחד מהם היא כלולה מאבי"ע דאורך, וכל הי"ו בחינות אלה בכללות כולם נקראים אבי"ע דאצילות וכולם נתקנים ע"י עסק התורה וברכות השבח והמעשה. ויש עד"ז כל הפרטים באבי"ע דבריאה, וכולם נתקנים ע"י ברכות הנהנין, ועיין בהקדמת הרב ש"ש ז"ל דמחצב הנשמות. ומ"ש בסידור בברכת התורה בקדשנו ומצותיו וכו' כל ההמשכות דנרנח"י, דחיה בקדשנו, ודנשמה במצותיו וכו', כולם הם לחב"ד דז"א דאצילות דאבי"ע. צ"ל שתפס בקוצר, והאמת הוא שאף באצילות דאבי"ע יש בה אבי"ע באורך, ובאצילות דאורך שבה יש בה אבי"ע, ובקדשנו נמשכין נרנח"י דחיה לחב"ד דאצילות דז"א דאצילות דאבי"ע, ובמצותיו נרנח"י דנשמה לחב"ד דבריאה דז"א דאצילות דבריאה התחתונה דאצילות דאבי"ע, וכעד"ז בוצונו על ד"ת לעשיה ויצירה דז"א דאצילות ודיצירה ועשיה התחתונים דאצילות דאבי"ע נרנח"י דרוח ונפש, כסדר ומטבע שאר הברכות וק"ל.

למחצב הנשמות בעת התיקון, ועוד כלולה מנרנח"י שהם סוד המוחין הנתקנים מהאורות שנשארו באצילות בעת השכירה, וכודאי שעל נשמה זו של האדם יש לבוש אחד כלול מתרי"ג אברים טובים ורעים הכלולים מאברים חיצונים ופנימים כלים דמחצב הנשמות, וכמו שהפרצופים העליונים יש נה"י דפרצוף העליון מתלבש בתוך פרצוף שתחתיו ומלביש את המוחין שלו ונרנח"י ההויו"ת המנוקדות שבו, כן נאמר נמי באדם התחתון שמתלבש תוך כלים הנו' נה"י דפרצוף העליון ומלביש את המוחין ונשמה האמתית, והכלים הנזכרים הם יצה"ט ויצה"ר שבו שנפלו בקליפת נוגה שהוא מחצב המלאכים ומחצב החושך ומהם נמשך לאדם בחינת הכלים והצלם כדי ליתתקן, ועליהם מלביש גופו העכור הגשמי הנראה בחוש.

וכתוב בפ"א משער הצלם דכלים שעמהם סוד החשמל כתנות אור ועור שבו הוא אינו מתלבש בגוף האדם העכור אלא הוא נשאר בג"ע התחתון, וע"י מעשינו אנחנו מתקנים החשמל והכלים הנזכרים ויהיו* בבחינת טוב גמור. וע"י ברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח ושעשה לי כל צרכי אנו ממשיכים בחינת המלבושים והמנעלים מחוץ לז"א מעור דאימא ומאירים אותם כדי שבכחם תחדש בבקר אור למלבושינו סוד הצלם והכלים מלבושי הנרנח"י שלנו ולתקנם. אבל המלבושים שבאדם האמתיים הם רומזים לאור המקיף הישר שבתוך העיגולים, אלא כיון שגם עור דאימא נקרא מלבוש ומנעל אנחנו ממשיכים אותם בעת שאנחנו לובשים מלבושינו ונועלים מנעלינו, ודוק היטב בכ"ז.

ומ"ש בחי' שע"ח נהורין ב' א"ל מלאים וח' חוורת, אף שהרב כן כתב בפרק י"ד דשער א"א, מ"מ למה לא כתב וסידר ככתוב

1234567

אוצר החכמה

ה' ע"ד

קס"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :
כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך
 העולם כתב יכוין להעלות כל
 מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"צ ס"ג דל"ק
 וכו' יעו"ש ל"ל חס עתה מעלים אותם מבי"ע
 או מהיכל הכזה דבריאה ואת"ל מהיכל הכזה
 כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה
 כי זק"ש דשחרית שעולים מהיכל הכזה דבריאה
 כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליו
 אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו
 בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלכ וכבר
 נזכר הרפ"ח מבי"ע ומעלה אותם
 עד היכל הכזה דק"ק דבריאה וזמלת ברך
 אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג
 חילוקיות או"ח וזמלך העולם מעלה מוחין דיניקה
 והבירורים שביכל הכזה עד ע"צ ס"ג דל"ק
 ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג
 פלימות או"ח לזוין מכרס"ג שד"ה יל"ז :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברך אתה
 ה' עולים ממילא כל הבירורים ער
 היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר
 גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"ט דשם לא יש
 סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו
 סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי
 עלו דשם סוכר לומר שעולים ממילא ובק"ש
 דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם
 בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר
 בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש
 ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל
 בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת
 שמע יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' ולם
 בנוק' אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם
 הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא
 עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל בבירור רפ"ח
 בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה
 שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית
 דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל
 שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש
 עולים הבירורים מבי"ע חב"ה ממילא בק"ש
 באמרן שמע ישראל ובברכות באמרן ברך
 אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה
 ממילא יעו"ש"ב והיע"א :
כא) שאלה למכ בידים דוקא חייבים נטילכ
 כן בשינכ כן כשנכנס לבית
 הכסא ולא כרגלים וכלא כיוכ ראוי שגם כרגלים
 יתחייבו נטילכ שזכס אחיות החילונים יותר
 מהידים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל
 ולכן שורש הדינין בזרועות שזכס
 סוד מנלפ"ך כפולות זימין וזשמאל והדינים
 יש לכס כי מקומות כזו' צלדלר ולחד מהס
 כולל הזרוע וזכו כפעם שהקלי' נאחזות שם
 תמיד וז"ס נטילת ידים ע"כ. ממ"ש נאחזות
 בידים תמיד וז"ס נטילת ידים משמע שדוקא
 בידים נאחזים ולא בשאר כגוף וזרגלים אך זה
 אי"א שהרי כתב והדינין יש לכס כי מקומות
 כזו' צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול
 שוק' ידים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים
 ולמה אי"ל נטילכ ולי"ע כיצ"ל :

א"ה יניקת החיצו' בין מהידים בין מהרגלים
 וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי
 הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין
 בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקנה
 האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו'
 עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזק
 בתרתי ומסיים בהרא' וכמו כן כתב
 בש"הכ"ו [ר"ף א' ע"ד] יעו"ש אך בש"הכ"ו דרוש
 חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין
 קומו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה
 גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי
 טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב
 אביגדור על דברי הרב בש"הכ"ו לעיל וכ"כ
 הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית
 דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ
 אך הראב"ד השיגו בזה ועיין בכ"ס שם וכתב
 בש"סן ששון על ש"הכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי
 מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא
 אלא לנקיין בעלמ' ואשמעינן שמתר לעשות
 כן וכמ"ש מדן בכ"ס לסכנת הראב"ד יעו"ש
 אבל כגון בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב
 ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל
 אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ
 מכרגלים

תחתיו, וכן כעשיה שבו שהיא תחתיו, שד"ה.
(מכתבי הרס"א).

ד"ה ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק
דבי"ע וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף א' ע"ב)
[בנד"מ דף ב' ע"ב], ועיין באש"ל על אוצ"ח
שער הנקודים פרק ט' דף י"ג ע"א אות ד'
ד"ה ונחזור, ותבין. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ה ע"א] ד"ה מעשה בראשית ומעשה
מרכבה. נ"ב, מעשה בראשית דהיינו קודם
התיקון, ומעשה מרכבה היינו אחר התיקון לט.
ר"ל שנודווגו פנימיות ע"ב ס"ג דא"ק והוציאו
מן המצח שם מ"ה החדש ומן העינים הוציאו
עשר ספירות דב"ן עם תשלום חלקיהם, זה
נקרא מעשה בראשית. ומעשה מרכבה הוא
תיקון הפרצופים כולם שנכללו זה בזה
ונתלבשו זה בזה ונעשו כל הפרצופים בבחינת
קיום ונתפשטו עד סוף האצילות וכן בבי"ע
וכו'. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה יום א' חסד ר"ל חסדים דכל המלכים
וכו'. נ"ב, והטעם דכתב רבינו חסדים דכל
המלכים, ולא ניחא ליה לומר חסד הא'
בכללות חג"ת נהי"ם דחסד, לפי שבכל תפלה
ועבודה אנחנו מבררים רפ"ח ניצוצין, וידוע
שמדרגות הרפ"ח הע"ב הוא חסד, והס"ג הוא
גבורה וכו', ואם היה הכירור בכל יום מלך
אחד, אם כן ביום א' לא היה צריך לברר כי
אם ע"ב, וביום ב' ס"ג וכו', אבל עתה שכתב
ביום א' חסדים דכל המלכים וכו' אתי שפיר,
שבכל יום יש כירור רפ"ח, שהע"ב דע"ב
מהחסד, והע"ב דס"ג מגבורה, והע"ב דמ"ה
מת"ת, ובכל יום אנחנו מבררים מכל המלכים,
יום א' חסדים דכולם, יום ב' גבורה דכולם

ד"ה ואלו הזו"ן הכוללים וכו'. נ"ב, תו"ח דף
ע"ה ע"ב וע"ו ע"א וב'. (משעה"כ השד"ה).

[כ"ד ע"ב] ד"ה והנה כח"י ברכות השחר חוץ
מהכוונות שנתבארו במקומם. נ"ב, (דף י"א
ע"ג ודף י"ז ע"ב) [בנד"מ דף ט"ו ע"ב ודף
כ"ב ע"ב]. (מנה"ש השד"ה).

[כ"ד ע"ג] ד"ה ברכת הנותן לשכוי וכו' דעתיק
דכורא הנקרא חכמה וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"א ע"ד) [בנד"מ דף ט"ו סע"ב], שכתב כח"ב
חג"ת נה"י, וכן הוא בסידור. (מנה"ש השד"ה).

ד"ה והנה נודע וכו' ואין חילוק ביניהם אלא
שאלו מוחין דבינות וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"ג ע"א) [בנד"מ דף י"ז ע"א] וכאן הלשון
מתוקן יותר. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ד ע"ד] ד"ה הרי בזה וכו' דאבי"ע
דחיצוניות דחיצוניות. נ"ב, תיבת דחיצוניות
השני מוקף. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה והנה ידוע וכו'. נ"ב, על ענין אבי"ע מובן
מהקדמת ברכת התורה שבאצילות יש ס"ד
עולמות. וכן ממ"א נראה שבבי"ע שתחתיהם
כל אחד יש בו ס"ד עולמות, וכל זה אבי"ע
דאצילות. וכן אבי"ע דבריאה הכוללת
המלביש אותה שוה בשוה, וכן יצירה, וכן
עשיה. והיינו ה' עולמות הם, ושא"ק ואבי"ע
דא"ק לפנים מן הכל, וחוץ ממנו מלבישו א"ק
ואבי"ע דאצילות הכוללת, ועליו מלבישים
א"ק ואבי"ע דבי"ע הכוללים. וכל אחד מאלו
הה' הכוללים, באצילות שבו יש בו ס"ד
עולמות מלבישים זה לזה בשוה, וכן בבריאה
שבו שהיא תחתיו, וכן ביצירה שבו שהיא

לט. א"ה ימ"ה יצ"ו: ראה בליקוטי ש"ס חגיגה. וכבר הארכתי בזה בספרי אהבת שלום (דף נ"ט ע"א) והובא
בספר שבחי האר"י בביאורים מלוקטים על פרק ד' אות ח' עי"ש.